

Lyksalighed i Døden,

Betragtet,

Da

Den i Løbet

Dyd=Edle, Dydelsskende og GUD hengivne

Men

Nu i Himlen Salige Jomfrue,

Sfr. Anna Sophia Foswinkel,

En Elstbærdig og Dydig Datter

af

Sr. Friderich Foswinkel,

Høy-Anseelig Borger og Kiøbmand udi BERGEN,

Gik fra Dødelighed til Udødelighed,

Hun skuede allerførst denne Verdens Lys den 22de Nov. 1750:

Og forlod samme den 29te Octobr. 1768.

Efter at Hun havde levet 18 Aar mindre 3 Uger og 3 Dage.

Os

Blev ved Standmæssig Liig-Begængelse hensadt til Hvile i sine Fædres Begængelse udi Bergens Kors Kirke den 5te Novembr. h. a.

af

De Dybsørgende Forældres og Families

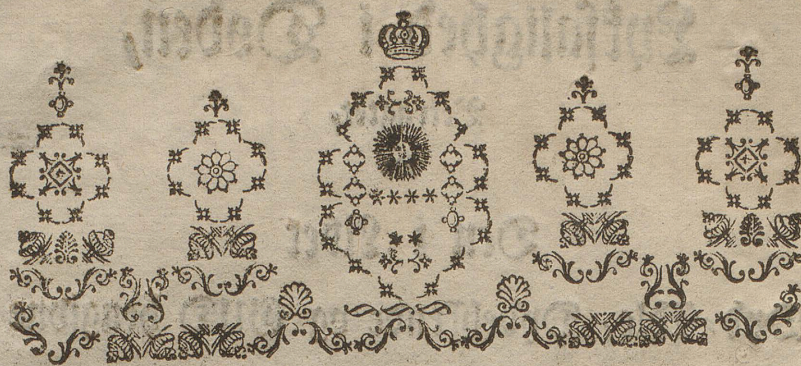
dygtige Diener

M. M. Böfchen.

Imprimatur,

Friderich Arentz.

BERGEN, trykt hos Kongel. Majest. privilegeret Bogtrykker, Christoph Korbek.

Gi mange eller faa af Leve-Tiimer gjør
 En Christen lykkelig; men vel anvendte Dage,
 En Salig, hastig Død, som ender Livets Klage,
 Ja den er Lykkelig, som Salig hastig døer,
 Som tidlig rykkes bort fra Verdens Svir og Sværm
 Til Himmelsk Roelighed i Himmel-Kongens Arm,
 Som Ung, bereed og til Guds Rige moened
 Henfarer til sin Gud med Christi Blod forsoned.

En Himmel kaaren Siæl anseer ved Troens Drift
 Naturens Riges Alt mod Vrens som en Draabe
 Imod det store Hav, en hastig død som Baade
 Fordi den endnu en er Dræbt ved Verdens Gift
 Dens Bellyst, Høyhed, Guld en mindste Hindring gjør,
 Alt en benaadet Siæl heurugt fornøyet Døer.

Skjønt Ungdom lover Kraft og Velstand idel Glæde,
 Tilbeder den sig dog blandt de udvalgte Sæde.

En Utaalmodighed er Deres ønskers Grund;
 Men Verdens Synde-Hob og ynkelige Scene
 En Frygt at falde ved Dens mange Anstøds Steene
 En hellig Længsel til den Dyrbare Stund,
 At see sit søde Haab i Evighedens Land
 Forvandlet til et Siun, som en udliges land
 Hvor deres Brudgom, Ven, Forsoner, Kællker lever
 Og Siælen frie for Synd blandt reene Aander svever.

Har Fordum Hedninger, som blot naturlig Bid,
 Og Kundskab om en Gud til Dydens Tempel driver,
 Og af den sammes Drift mod Lasters Uheld skriber,
 Da nye Forbunds Gøel, som blandt os finner blid
 Bedækket var med Skyer for Verdens viise Hob,
 Betragtet Dødens Vil som soelieg, doo god
 Har denne kloge Flok ved Dødens Forbud smilet,
 Og med et Helte-Mod til Gravens Huule ileet.

Hvad Under da at de, som skuer Christi Dag,
Som har et større Lys, en bedre Buisdoms Kilde,
Den fordum Hedninger sig gierne ønske vilde,
Som føler meere Trost i sidste Hierte-Slag,
Dg har det faste Haab, naar Kroppen ligger stiv,
At de begynder strax et meer fuldkommen Liv?
Hvad underligt, naar en, som troer en Frelser døde
Til Trost mod Dødens Skræk gaaer Dødens Puil i møde.

Det beste Dneblif, skiont det er smertefuld,
Er Dødens, naar en Siæl ved Troens Baand er bunden
Til den, som seuerig har Døden overvunden,
Dg er i alle Ting sin Frelser tro og huld,
Lyksalig Dneblif, du tusind Plager, som
Vi hverken see og troe, før vi er Drken om,
Dphæber redder fra ved din onskværdig Komme
Til den forvovne Flok, Næy til de sande Fromme.

Er Døden Lykke for en Himmel Salig Siæl,
Er det en større, at GUD, sine Børen kalder
Fra Strid til Fred i deres blomstrend Alder,
Dg haster med dem ud fra Bee til evigt Vel,
En Svemand ønsker jo en tryg og sikker Havn,
Før oprørt Hav og Storm slaaer an paa Skibets Stavn,
Saa ønsker og hos GUD en Christi Brud at lande,
Før Siælen gribes an af Verdens Storm og Blande.

Den døer for tidlig ey, som lever og døer vel,
Det sande Gode kand ey hastig nok begynde,
Et ædelt Hierte som en Alffkne har at synde,
Dg aldrig kaldes vil en Verdens Lasters Træl,
En klog og dydig Siæl, er midt i Ungdoms Aar,
En gammel Simeon, der allerede staaer
Med Troens Lampe tændt, og haabefuld kun venter,
At Brudgommen sin Brud til Brude-Salen henter.

Du Himmel-farne Siæl, du dyre Jesu Brud,
Som nu beprøvet staaer for Lammets Stoel og Trone,
Dg prænger nu for GUD med Verens Brude-Krone,
Ach! hvilket Hierte-Stød, da Du fik Dødens Bud,
Før Dig? Næy for enhver, som vidste hvem Du var,
Hvad Egenskaber Du i Siælen altid bar;
Hvad Gudsfrøgt og Forstand Dit unge Hierte glemte,
Naar mange af Din Stand og Alder Himlen glemte.

Her lever Tusinde, som gierne maatte døe,
Men denne falder bort, som ønskes Liv af mange,
Mon ung og ubereed? Mon for dens Komme bange?
Ach! Hun graahærdet gif fra denne Verdens De:
Et ubesmittet Liv og Buisdom gammel gjør,
Om en i Ungdoms Flor og Dage viener, døer,
Hun døde efter kort udstanden Svaghed, Smerte,
Hvorfor? fordi Hun var en ANNA udaf Hierte.

Hun elsked var af GUD og Mennesker sin Tid,
Hun ingen Siende i atten Aar fortiente,
Hun GUD og Mennesker det uden Falskhed mente,
Med Satan, Verden, Synd, Hun altid var i Strid,
Hun glemte ikke strax med GUD sin Daabes Pagt:
Skiont der var Besstand nok, Hun flyed Verdens Pragt,
Vor Bergens Komfrue-Chor har tabt et Dyd's Exempel,
Paa hvilken alle saae indgravet Himlens Stempel.

Men Himmel Salige hvor er Du lykkelig?
Hvem kunde vel som Hun, saa roelig herfra vandre,
Dg give alt til Priis, vi see jo mange andre,
Der for sin Lykkes Skyld ved Døden gremmer sig,
Men denne store Siæl Hun gaaer all Riødets Ben,
Med Wiiner eller Ord Hun aldrig siger Næ,
Jeg vil en skrive meer, jeg kand en Hende male;
Men Himlen meere veed, og Byen meer skal tale.

Endnu et Ord fra Dig til en bedrovet Jar'
Dg Moder, som du, en tilforn har bedrovet,
Ach! skal den beste Mand sin Glæde see berøvet,
Som ved sin Eyendom vor Bergen prydet har,
Sig dem, Jeg er en død, endskiont de veed det før,
Sig dem, Jeg slotted hen, hvor Anders Fader boer,
Sig dem, Jeg leve skal i Efterslægtens Minde,
Saa lange Levninger af Rye-Gaard er at finde.

Endnu et Ord fra Dig til en elskværdig Broer
Dg Søster, som Din Død med Hierte Dyne klager,
Sig Dem, at Jeg er frie for Livets skulte Plager,
Sig Dem og Venne-Flok, som Verdens De beboer,
At Dyd og Gudsfrugt gjør en Christen lykkelig,
Dg skal Jeg ønske Dem, Jeg ønsker Dem som mig,
Farvel gud frugtige Forældre, Godskend', Venner,
Jeg med Min Søster nu, GUDS evig Ere fremmer.

